

(Ка изградњи одрживог косовског друштва, приредила Изабела Кисић, «Хелсиншки одбор за људска права у Србији», Београд 2007, стр. 251).

Књига о којој говорим је збирка текстова и извештаја сарадника Хелсиншког одбора у вези пројекта «Косовске заједнице: кораца ка изградњи одрживог друштва» који финансира амерички Институт за мир. Циљ тог пројекта је да се косметски Срби што безболније «интегришу» у «одрживо косовско друштво», тј. у «независно» Косово. Наравно да се у књизи као саморазумљиво узима да је «косовско друштво» једнако као и сва друга друштва и да је задатак српске мањине само да се у њега што пре интегрише.

Књига садржи читаву лепезу тврдњи и оцена од којих су неке добро познате, а неке право откриће. Од познатих ту спада тврдња да никакав косовски проблем заправо и не постоји, већ да «србијанска» елита (аутори иначе баш преферирају придев »србијански») држи Косово на дневном реду из унутрашњеполитичких разлога. Уместо «важнијих питања попут европских интеграција», каже се у овој књизи, Београд преко Косова «индукује национализам» (7). То исто Србија је радила и почетком деведесетих, «када је отварање косовског питања било управо у функцији сукоба са другим југословенским републикама» (16).

Међутим, реално стање на терену, на самом Косову, по мишљењу аутора ове књиге, потпуно је другачије од слике која је створена у српској јавности. Релевантни извори са Косова кажу овако: «По анкети коју је Косовска полицијска служба спровела у априлу 2006, 99 одсто чланова мањинских заједница изјавило је да путује ван својих области становања, 80 одсто изјавило је да се осећа сигурн и м током тих путовања и нико од упитаних није пријавио ниједан злочин против њих током путовања» (65).

Дакле, када су припадници косовске полиције спроводили анкету, ниједан Србин није пријавио да је неки злочин извршен над њим, а 99 посто Срба путује куда год пожели! Славко Хаџиристић, цивил који се склонио у Пећку патријаршију и коме је дојудио живот у манастирском кругу па је изашао да удахне ваздух са оне стране патријаршијског зида, након чега га више нико није видео, Славко Хаџиристић, дакле, Косовској полицији није пријавио да је нестао. Дакле, све је у реду. Двадесет четворогодишња Марица Мирић,

из Белог поља, коју су Албанци силовали и заклали пред очима мајке везане бодљикавом жицом за дрво испред куће, дакле Марица се из свог гроба у дворишту Пећке патријаршије није пожалила Косовској полицији да је над њом извршен било какав злочин. Дакле, опет је све у реду. Нико од Срба се косовској полицији није пожалио, нико није приговорио, «нико од упитаних није пријавио ниједан злочин против њих током путовања», и све је то лепо записано, преведено на енглески, представљено у медија-центрима, на округлим столовима о «одрживом косовском друштву». Сада ниједан Србин не може да каже да безбедност на Косову није у реду 100 посто.

Такође, пише у овој књизи, након мартовских немира (2004) дошло је и до значајног повећања осећаја сигурности код Срба на Косову. Тако је пре немира око 70 одсто Срба као своју главну бригу наводило личну и породичну безбедност. Међутим, чим су се немири окончали, дошло је до правог преокрета. Сада је постотак Срба који брину за своју безбедност пао на свега 35 посто (68). Сјајно! Да су немири само мало потрајали, да су све енклаве успешно «интегрисане» као Бело Поље (све српске куће спаљене) или Свињари (све српске куће спаљене), да су сви Срби успешно «интегрисани» као оних 4.100 Срба који, после марта 2004, више не живе у својим кућама (тако су се добро интегрисали да сад вероватно живе као драги гости код албанских домаћина, а ови их не пуштају кућама, «ма останите још мало, не идите, останите», и људи шта ће, куд ће, остају на гошћењу, да не увреде домаћине...), да су дакле и они Срби преко Ибра тако лепо интегрисани, не би било ни тих 35 посто забринутих за безбедност. Али, има времена, радиће се још на томе...

Дакле, главни проблем Срба на Косову, по овој књизи, јесте «неприхватање реалности» да се Срби сада морају «интегрисати» у косовско друштво (69-72). Заправо, косовски Срби, по «србијанским» медијима, стално причају да се осећају небезбедно, да се боје да путују, да су као у гету. Али, то је само зато што су погрешно или недовољно информисани. У овој књизи лепо стоји да се Срби боје да путују у Приштину не зато што је то збиља опасно, већ зато што «немају информације о животу и сигурности у Приштини» (78, 79). Права информација је да се у Приштину може слободно путовати. У Приштини се слободно може говорити српски на улици. Када добију ту информацију, Срби ће се много лакше уклопити у «одрживо косовско друштво».

За то и служи ова књига. Она ће још обавестити косовске Србе да се у Гњилану чак и на пијаци може видети српски сељак са шајкачом како продаје поврће (80)! Дакле Срби, не наседајте сопственим очима. Косовска полиција вас је анкетирала. Закључила је да сте безбедни. Хелсиншки одбор је утврдио да у Приштини слободно можете говорити српски и да се у Гњилану слободно можете шетати са шајкачом на глави. И сада, зашто оклевате, крените што пре и лепо се интегришите у «одрживо косовско друштво».

Како нас поучава ова књига, Срби на Косову живе изоловани и у страху не зато што су угрожени, већ зато што «српски центри моћи» не дозвољавају интеграцију српске заједнице у косовско друштво (12, 51). Ова књига нам такође објашњава и зашто се на Косово не враћају протерани Срби. То није зато што су им куће спаљене и што деца не смеју да помолу нос из дворишта од страха да и она не буду «интегрисана». Не, то је зато што им то не дозвољава званични Београд (60)! Србија користи сличну националистичку матрицу као својевремено што је спречавала повратак изгнаника у Хрватску (83). Београд једноставно хоће да напакости младој косовској (као раније хрватској) држави, да је прикаже као некаквог етничког чистача, што наравно да није случај, сви знамо да је реч о дивним мулти-култи друштвима. Тај пакосни Београд спречава Србе прогнанике да се врате тамо где их очекују раширених руку, они навалили, кренули масовно, али «србијанска» полиција им не да да пређу границу, погрешно им показује пут, стално тражи нова документа, тера их да годинама чекају по логорима, крије их од поклисара косовске/хрватске државе који стално долазе и моле «вратите се Срби, вратите се Срби»...

Још једну истину нам открива ова књига, а то је да је међународна заједница, од почетка југословенске кризе, исувише попуштала Србији, «увек је излазила у сусрет њеним уценама и пристајала на ситуације свршеног чина» (107)! Тако се Србија навикла да њена дрскост успева и сигурно ће тако поступити и овога пута. Пошто је до сада све добијала силом, објашњено нам је овде, Србија и на косовским преговорима није имала озбиљан план за Косово (93). Србија је била фиксирана само на територију, не схватајући да живимо у 21. веку, када територије више нису важне (94), па се више нико осим Срба и не бори за територије, већ их било којој земљи може узимати ко год то пожели. По овој књизи, уместо да се Србија уопште петљала у косовско питање, «боље би било да је Београд на почетку саопштио да није заинтересован и затражио од Контакт групе да одрживо решење буде осигурано без мешања Србије» (95). Јер, зашто би се Србија мешала у српске (одн. «србијанске») послове, једноставно треба да се прогласи «незаинтересована» и за Санџак, и за Војводину, Контакт група ће и то лепо да реши.

Шта ће бити након проглашења косовске «независности»? Наравно, већ смо научили да је за фрустрацију коју ће Срби због тога осећати крива србијанска политичка елита (51). Штавише, одлазак и преосталих Срба са Косова, након проглашења сецесије, не зависи од претњи погромом над њима, као 17. марта 2004. Не, то искључиво зависи од одлуке «званичног Београда», да ли ће Србе да остави на Косову, или ће «да их пресели» (83; 33). Дакле, ако крену колоне Срба са Косова то никако неће бити због некаквог албанског притиска или, далеко било, погрома, таман посла, то ће бити искључиво зато што им је то наредио званични Београд. Дакле хуманистичка Европо, хуманистичка Америко, ви који сте се ономад мушки држали због 200.000 прогнаних Срба из Крајине,

па нисте ни једну сузу пролили, ни колико за згажену жабу испод точкова «агресивних спских трактора», и овога пута немате разлога за nelaгoду, све је лепо објашњено, Београд је опет крив, Срби су опет криви, за све је заслужан подмукли српски национализам, само треба читати књиге «србијанског» Хелсиншког одбора и свима вам може бити мирна савест, сви можете мирно да спавате.

Уз ову антиципацију шта нам све спрема подмукли српски национализам, књига садржи и предвиђање шта је тај исти злодух смислио као следеће. Дакле, након губитка Косова, нова мета српског национализма биће санџачки муслимани (30). Наиме, ова књига подсећа да постоји прави «српски расизам према Албанцима и балканским муслиманима» (109), па ће у складу са тим следећи расистички поход злих Срба бити на Санџак. Хелсиншки одбор још увек не спомиње Војводину, вероватно ће, након пораза «српског национализма» у Санџаку и она доћи на дневни ред. После свега и на њу ће насрнути та рањена, али недотучена српска звер.

Човек се на крају мора запитати, не како је могуће оволико лицемерје (јер, на свакојаку хипокризију смо се навикли), већ коме је намењен сав овај симулакрум? За кога пишу госпође и господа из Хелсиншког одбора? Ко треба да буде убеђен овом књигом да је све у реду? Ко треба да буде убеђен да је досадашња политка САД и ЕУ на Косову и у вези Косова била исправна? Ко треба да буде убеђен да је за све опет крив српски национализам?

Да ли у то треба да буду убеђени Срби са Косова? Али, зар неко стварно мисли да ће они пре веровати Соњи Бисерко него сопственим очима и ушима? Да ли у то треба да буду убеђени «Србијанци» из Србије? Ма колико били ошамућени пропагандом Б92 или «Блица», ни Србијанци нису толико луди да поверују да је «међународна заједница исувише попуштала Србији».

Не, ова књига и није њима намењена. Она је намењена онима који су платили да се напише и одштампа. Онима који ће платити да се преведе на енглески и који ће је читати у Вашингтону и Бриселу. Они ће рећи, да, све је у њој тачно, свака им се позлатила, ево, лепо пише да све што смо радили и све што радимо против Срба и Србије потпуно је исправно, како смо само паметни и успешни, још само да пацификујемо преостале Србе и овај посао ће бити до краја урађен. Зато, још један грант Хелсиншком одбору, још један супорт Б92, да их помогнемо у анестезирању Срба, а ако не иде овако, ми већ знамо како ћемо...

Пише: Слободан Антонић
петак, 07 март 2008 23:51

Они заиста знају како се то ради. Међутим, и ми смо у међувремену понешто научили. Више нас не могу преварити. Ни они, ни њихове књиге. Они варају сами себе, варају се толико да све мање разумеју Србију и све мање разумеју реалност. А ко не разуме реалност, ризикује да га она удари у лице. Зашто нам се после читања оваквих књига чини да ће се читава ствар са Србијом управо тако и завршити?

«Ударац у лице Србији», *Печат*, 7. март 2008, бр. 3, стр. 47-48.